

7) W jakim zakresie sądy państw członkowskich mogą polegać na wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006, której dokonał Trybunał Sprawiedliwości w sprawach C-249/10P Brosmann i C-247/10 P Zhejiang Aokang, aby uznać, że należności celne nie były prawnie należne w rozumieniu art. 236 Wspólnotowego kodeksu celnego [rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽³⁾] w wypadku przedsiębiorstw, które — tak jak wnoszący odwołanie w sprawach Brosmann i Zhejiang Aokang — nie zostały objęte wyrywkową kontrolą, ale przedłożyły wnioski o traktowanie na zasadach rynkowych i indywidualne traktowanie, które to wnioski nie zostały rozpatrzone?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 275, s. 1)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45)
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 4, s. 307)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 13 grudnia 2013 r. — VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija pretī Kaspars Nīmanis

(Sprawa C-664/13)

(2014/C 71/15)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija.

Strona pozwana: Kaspars Nīmanis.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 12 dyrektywy 2006/126/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy w związku z pierwszym zdaniem drugiego motywu tej dyrektywy, powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które stanowi, że jedynym sposobem wykazania, że dana osoba ma miejsce zwykłego pobytu w rzeczonym państwie (Łotwa), jest zgłoszenie miejsca zamieszkania tej osoby?. Przez „zgłoszone miejsce zamieszkania” należy rozumieć obowiązek danej osoby zgodnie

z uregulowaniem krajowym wpisania się do rejestru państwowego w celu podania do wiadomości jej dostępności pod zadeklarowanym adresem dla celów jej stosunków prawnych z państwem i administracją lokalną.

⁽¹⁾ Dz.U. L 403, s. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 17 grudnia 2013 r. — VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” i Nėmaniūnas

(Sprawa C-671/13)

(2014/C 71/16)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” i Virgilijus Vidutis Nėmaniūnas

Druga strona postępowania: Vitoldas Guliavičius i bank „Snoras”, w likwidacji

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 94/19 ⁽¹⁾ w związku z załącznikiem I pkt 12 do tej dyrektywy należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że jeżeli państwo członkowskie wyłącza możliwość korzystania z gwarancji przez deponentów instytucji kredytowej posiadających wyemitowane przez nią papiery wartościowe (świadczenia depozytowe), wyłączenie to może zostać zastosowane jedynie w wypadkach gdy rzeczony świadczenia depozytowe posiadają wszystkie cechy instrumentu finansowego w rozumieniu dyrektywy 2004/39 ⁽²⁾ (z uwzględnieniem również innych aktów prawa Unii, przykładowo rozporządzenia nr 25/2009 Europejskiego Banku Centralnego) w tym zbywalność na rynku wtórnym?
- 2) Czy jeżeli dane państwo członkowskie postanawia transponować dyrektywy 94/19 i 97/9 ⁽³⁾ do prawa krajowego w sposób taki, iż systemy ochrony deponentów i inwestorów są ustanowione w tym samym akcie ustawodawczym (ustawie), art. 7 ust. 2 dyrektywy 94/19 w związku z załącznikiem I pkt 12 do tej dyrektywy oraz art. 2 ust. 2 dyrektywy 97/9 należy, w świetle art. 2 ust. 3 dyrektywy 97/9, rozumieć i interpretować w ten sposób, że posiadacze świadczeń depozytowych i obligacji nie mogą nie być objęci żadnym z systemów ochrony (gwarancji) dla celów rzeczonych dyrektyw?

3) Czy w świetle okoliczności, iż zgodnie z przepisami krajowymi żaden z możliwych systemów ochrony przewidzianych w dyrektywach 94/19 i 97/19 nie ma zastosowania do posiadaczy świadectw depozytowych i obligacji wyemitowanych przez instytucję kredytową:

a) art. 3 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 (w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/14) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19 oraz art. 1 ust. 1 te same dyrektywy definiujący pojęcie depozytu są jasne, szczegółowe, bezwarunkowe i tworzą prawa podmiotowe w stopniu wystarczającym dla umożliwienia jednostkom powoływania się na nie przed sądem krajowym na poparcie swych powództw o rekompensatę względem utworzonego przez państwo organu gwarancyjnego odpowiedzialnego za zapłatę rzeczony rekompensaty?

b) art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 97/9 są jasne, szczegółowe, bezwarunkowe i tworzą prawa podmiotowe w stopniu wystarczającym dla umożliwienia jednostkom powoływania się na nie przed sądem krajowym na poparcie swych powództw o rekompensatę względem utworzonego przez państwo organu gwarancyjnego odpowiedzialnego za zapłatę rzeczony rekompensaty?

c) w wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania 3 lit. a) i 3 lit. b), który z dwóch możliwych systemów ochrony powinien wybrać sąd krajowy w celu rozstrzygnięcia sporu pomiędzy jednostką i instytucją kredytową, w którym uczestniczy utworzony przez państwo organ gwarancyjny odpowiedzialny za zarządzanie systemami ochrony deponentów i inwestorów?

4) Czy art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 97/9 (w związku z załącznikiem 1 do rzeczony dyrektywy) należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym wedle których system rekompensat dla inwestorów nie ma zastosowania do inwestorów posiadających papiery wartościowe wyemitowane przez instytucję kredytową z uwagi na rodzaj instrumentów finansowych (papiery wartościowe) i ze względu na okoliczność, że ubezpieczony podmiot (instytucja kredytowa) nie przeniósł ani nie wykorzystał środków finansowych lub papierów wartościowych inwestorów bez ich zgody? Czy w ramach interpretacji wspomnianych przepisów dyrektywy 97/9 w zakresie ochrony inwestorów znaczenie ma okoliczność, że instytucja kredytowa, która wyemitowała papiery wartościowe — emitent jest jednocześnie podmiotem przechowującym te instrumenty finansowe (pośrednikiem) i że zainwestowane środki finansowe nie są wyodrębnione względem innych środków finansowych jakimi dysponuje instytucja kredytowa?

(¹) Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 135, s. 5).

(²) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

(³) Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. L 84, s. 22).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 8 października 2013 r. w sprawie T-545/11 Stichting Greenpeace Nederland i Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 17 grudnia 2013 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, P. Oliver, P. Ondrušek, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu;

— zgodnie z art. 61 statutu Trybunału wydanie orzeczenie ostatecznego w sprawie lub skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie jeden zarzut dotyczący tego, że Sąd dokonał niewłaściwej wykładni pojęcia informacji, które „dotyczą emisji do środowiska”, wspomnianych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia(WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (¹) („rozporządzenia Aarhus”), nie uwzględniając stanowiska Komisji, zgodnie z którym wykładni tego pojęcia należy dokonywać w sposób spójny i harmonijny w świetle pozostałych odnośnych przepisów. Zarzut ten składa się z trzech części:

(i) Sąd popełnił błąd, nie uwzględniając konieczności zapewnienia „wewnętrznej” spójności rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (²) w związku z art. 6 ust. 1 rozporządzenia Aarhus, w świetle art. 4 ust. 4 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska („konwencji z Aarhus”);